TEZAUR LITURGIC

18 MAI

HARALAMBOS BOUSIA

SLUJBA SF.MUCENIŢE CLAUDIA DE LA ANCIRA

SF.ŞTEFAN-METEORA,2009

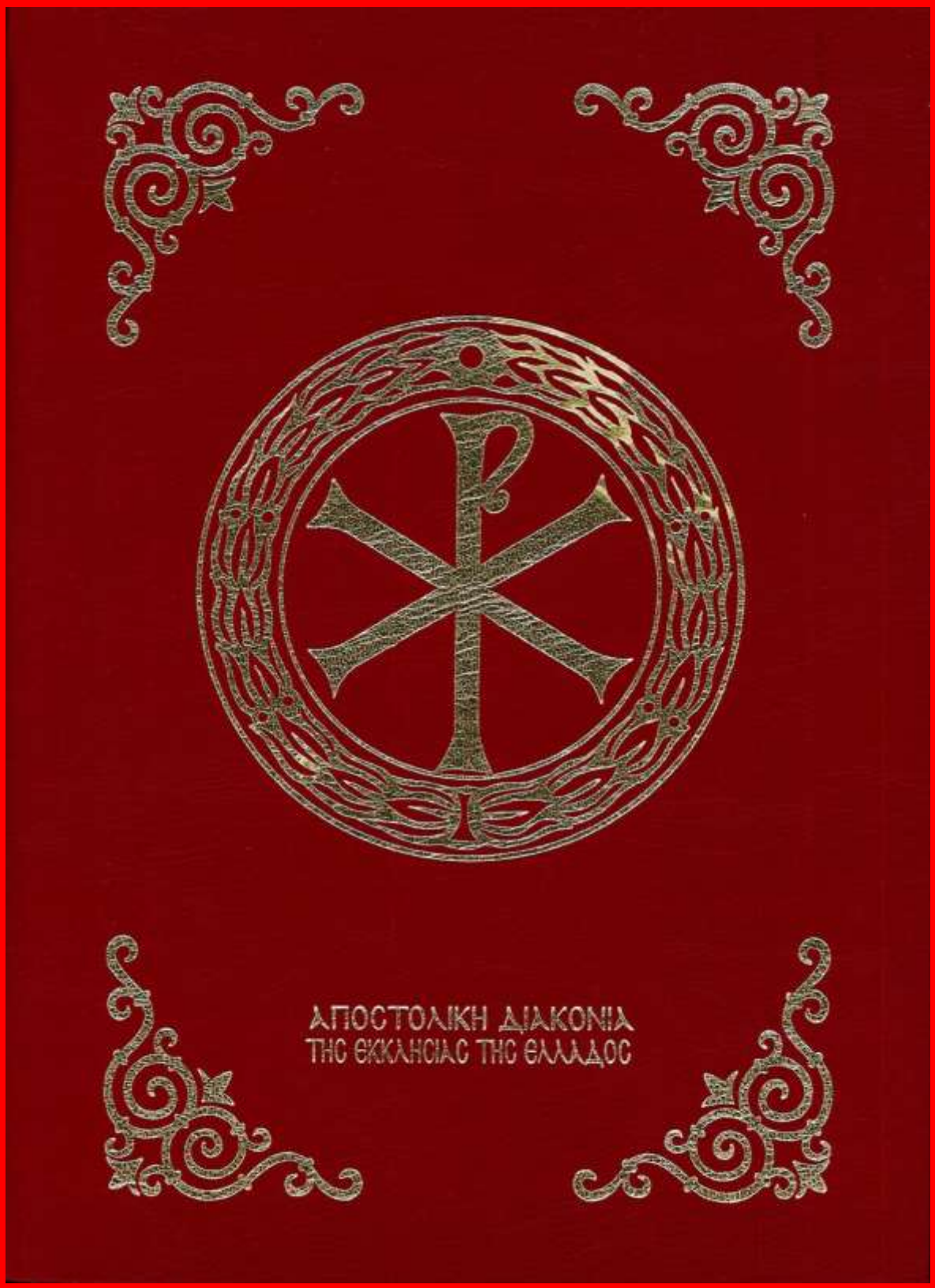
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

18 ΜΑΪΟΥ

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΛΑΥΔΙΑΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Δρος. Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Ι. Μ. Αγίου Στεφάνου Μετεώρων 2009

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τον Προοιμιακόν εις το Κύριε εκέκραξα ιστώμεν στίχους δ΄ και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ήχος δ΄. Έδωκας σημείωσιν.

Μάρτυς ακατάβλητε, της παρθενίας κειμήλιον, Ιησού του παντάνακτος, αμνάς παναμώμητε, εις βυθόν ριφείσα, λίμνης εξεβράσθης, αιγιαλόν εις ουρανών, συμβασιλεύειν Κυρίω πάντοτε, τω ποθεινώ Νυμφίω σου, Αυτού Κλαυδία πανεύφημε νύμφη, η συγχορεύουσα ουρανίαις Δυνάμεσι.

Γόνε ευθαλέστατε, Αγκύρας πάσαν κατηύφρανας, ευωδία των άθλων σου, και του μαρτυρίου σου, χθόνα Γαλατίας, γεραρά Κλαυδία, παρθενομάρτυς εκλεκτή, η συν εξάδι, στρρών συνάθλων σου, τα ύδωρ αγιάσασα, της λίμνης όπερ εγένετο, τάφος σου του σκηνώματος, του πανσέπτου καλλίνικε.

Εύοσμε υάκινθε, Χριστού λειμώνος και κύμινον, ευθαλές και ηδύπνευστον, ανδρείας καθήδυνας, ευσεβών χορείας, σου τη παρρησία, και ευτονία ψυχική, Κλαυδία Μάρτυς, στερρά και πάνσεμνε· διο την θείαν μνήμην σου, νυν εκτελούντες γηθόμενοι, μεγαλύνομεν πόνους σου, ούσπερ έτλης αθλήσεως.

Μάνδρα η περίκλυστος, Στεφάνου του Πρωτομάρτυρος, εορτάζει την μνήμην σου, Κλαυδία στερρόψυχε, θείων Μετεώρων, και εν νεοδμήτω, Ναώ σου μνήμην σου σεπτήν, επιτελούσα ψαλμοίς και άσμασιν, ευτάκτοις μακαρίζει σε, ως του Χριστού νύμφην πάγκαλον, μαρτυρίω φοινίξασαν, την στολήν παρθενίας σου.

Δόξα. Ήχος β ΄.

Εν απαλώ σαρκίω στερρόν κρύπτουσα φρόνημα, απέρριψας το χαύνον της φύσεως, και ανδρικώς Χριστόν ωμολόγησας, Κλαυδία παρθενομάρτυς· θέατρον γαρ γενομένη εν Αγκύρα, μέτοχος πέφηνας των παθών του σου Νυμφίου, και υπέμεινας αγογγύστως, γύμνωσιν σώματος αικισμούς και μάστιγας, άτρεπτος ουν παραμείνασα βυθού λίμνης εκάλυψας πυθμένα, ίνα μαρτυρικόν λάβης στέφανον δόξης, και πρεσβεύης απαύστως υπέρ των ψυχών ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον

Την πάσαν ελπίδα μου...

Απόστιχα. Ήχος β ΄. Οίκος του Εφραθά.

Χαίρε Χριστού αμνάς, Κλαυδία καλλιμάρτυς, η εν βυθώ ριφείσα, της λίμνης δι ἀγάπην, του ποθεινού Νυμφίου σου.

Στίχος: Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι.

Έφυγες μιασμόν, σου απαλού σαρκίου, δυνάμει θεία Μάρτυς, Κλαυδία η το βάθος, της λίμνης εκμετρήσασα.

Στίχος: Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου και κατηύθυνε τα διαβήματά μου.

Χαίρε η ευθαρσώς, συν γυναικών εξάδι, συνάθλων σου Κλαυδία, Χριστόν Θεού ως Λόγον, σεπτόν ομολογήσασα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Άχρόνος ο Πατήρ, υπάρχει και ο Λόγος, ομού και θείον Πνεύμα, Θεότης η Αγία, Τριας η ομοούσιος.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Χαίρε, η λαμπηδών, αγνείας Θεοτόκε, της παρθενίας φάρε, και σωφροσύνης λύχνε, φωσφόρε Μητροπάρθενε.

Νυν απολύεις...το Τρισάγιον, το Απολυτίκιον εκ του Μεγάλου Εσπερινού και Απόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μετά τον Προοιμιακόν, το Μακάριος ανήρ, εις δε το Κύριε εκέκραξα ιστώμεν στίχους η καὶ ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ήχος α΄. Των ουρανίων ταγμάτων.

Εν τη παστάδι τη άνω, την συγχορεύουσαν, Αγγέλων συστοιχίαις, αθληφόρον Κλαυδίαν, τιμήσωμεν εν ύμνοις χρεωστικώς, οία παρθενομάρτυρα, ψυχής ιμάτιον πάλλευκον ταις ροαίς, των αυτής αιμάτων βάψασαν.

Αγκύρας πάνσεπτον γόνον, εγκωμιάσωμεν, συν θείω Θεοδότω, και Μαρτύρων εξάδι, αυτής στερρών συνάθλων νυν γυναικών, θεϊκής απολαύουσαν, ευκλείας ύμνοις Κλαυδίαν την θαυμαστήν, του Χριστού παρθενομάρτυρα.

Φυγούσα χάριτι θεία, σαρκός την σπίλωσιν, εκάλυψας πυθμένα, των υδάτων της λίμνης, Κλαυδία τρισολβία εν γυναιξί, παρθενίας τον στέφανον, και ακλινούς μαρτυρίου εκ των χειρών, η λαβούσα του Παντάνακτος.

Των Μετεώρων νυν λίθους, η εποπτεύουσα, θεόθεν και την Μάνδραν, του Αγίου Στεφάνου, η σκέπουσα Κλαυδία τήρει ημάς, τους τιμώντας την μνήμην σου, επιβουλής του αλάστορος ασινείς, και κακότητος απήμονας.

Συν Ιουλία Ματρώνη, Κλαυδία πάνσεμνε, Τεκούση Ευφρασία, Φαεινή τη ενθέω, και πάνυ Αλέξανδρα αθλητικώς, η το ζην εκμετρήσασα, συμβασιλεύεις Νυμφίω σου ποθεινώ, ουρανίοις εν σκηνώμασι.

Τω νεοδμήτω Ναώ σου, Κλαυδία σπεύδοντες, εν βράχοις Μετεώρων, προσκυνήσαι μορφήν σου, την θείαν εκζητούμεν σας προσευχάς, ίνα βίου τον δόλιχον, καλώς ανύσωμεν πάντες και της χαράς, σου Νυμφίου απολαύσωμεν.

Δόξα. Ήχος πλ. β΄.

Η μετά λίθου βαρυτάτου επί του τραχήλου, εμβληθείσα εις λίμνης πυθμένα συν συνάθλων σου εξάδι, Κλαυδία παρθενομάρτυς καλλίστη, λίθων νυν Μετεώρων ανεδείχθης φρουρός και προστάτις·

όθεν την σην πανέορτον μνήμην επιτελούντες, και ως αψύχων τιμώντές σε λίθων ολετήρα, τας ευχάς σου προς Κύριον εκδεχόμεθα, τον θεμέλιον λίθον της ημών σωτηρίας, και αιωνίου αγαλλιάσεως.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Τις μη μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε...

Είσοδος, Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας και τα Αναγνώσματα.

Παροιμιών το Ανάγνωσμα, (λα 10-25).

Γυναίκα ανδρείαν τίς ευρήσει; Τιμιωτέρα δε εστί λίθων πολυτελών η τοιαύτη. Ευραμένη έρια και λίνον, εποίησεν εύχρηστα ταις χερσίν αυτής. Εγένετο ωσεί ναυς εμπορευόμενη μακρόθεν, συνάγει δε αυτής τον πλούτον· και ανίσταται εκ νυκτών, και έδωκε βρώματα τω οίκω, και έργα ταις θεραπαίναις. Θεωρήσασα γεώργιον, επρίατο, από δε των καρπών των χειρών αυτής κατεφύτευσε κτήμα. Αναζωσαμένη ισχυρώς την οσφύν αυτής, ήρεισε τους βραχίονας αυτής εις έργον. Εγεύσατο, ότι καλόν εστι το εργάζεσθαι, και ουκ αποσβέννυται ο λύχνος αυτής όλην την νύκτα. Τους πήχεις αυτής εκτείνει επί τα συμφέροντα, τας δε χείρας αυτής ερείδει εις άτρακτον. Χείρας αυτής διήνοιξε πένητι, καρπόν δε εξέτεινε πτωχώ. Ισχύν και ευπρέπειαν ενεδύσατο, και ευφράνθη εν ημέραις εσχάταις.

Σοφίας Σειράχ το Ανάγνωσμα (Κεφ. ιη 15-32).

Τέκνον, εν αγαθοίς μη δως μώμον και εν πάση δόσει λύπην λόγων. Ουχί καύσωνα αναπαύσει δρόσος; Ούτως κρείσσων λόγος η δόσις. Ουκ ιδού λόγος υπέρ δόμα αγαθόν; Και αμφότερα παρά ανδρί κεχαριτωμένω. Μωρός αχαρίστως ονειδιεί, και δόσις βασκάνου εκτήκει οφθαλμούς. Πριν η λαλήσαι μάνθανε και προ αρρωστίας θεραπεύου. Προ κρίσεως εξέταζε σεαυτόν και εν ώρα επισκοπής ευρήσεις εξιλασμόν. Πριν αρρωστήσαί σε ταπεινώθητι και εν καιρώ αμαρτημάτων δείξον επιστροφήν. Μη εμποδισθής του αποδούναι ευχήν ευκαίρως και μη μείνης έως θανάτου δικαιωθήναι. Πριν εύξασθαι, ετοίμασον σεαυτόν και μη γίνου ως άνθρωπος πειράζων τον Κύριον. Μνήσθητι θυμού εν ημέραις τελευτής και καιρόν εκδικήσεως εν αποστροφή προσώπου. Μνήσθητι καιρόν λιμού εν καιρώ πλησμονής, πτωχείαν και ένδειαν εν ημέραις πλούτου. Από πρωΐθεν έως εσπέρας μεταβάλλει καιρός και πάντα εστί ταχινά έναντι Κυρίου. Άνθρωπος σοφός εν παντί ευλαβηθήσεται και εν ημέραις αμαρτιών προσέξει από πλημμελείας. Πας συνετός έγνω σοφίαν και τω ευρόντι αυτήν δώσει εξομολόγησιν. Συνετοί εν λόγοις και αυτοί εσοφίσαντο και ανώμβρησαν παροιμίας ακριβείς. Οπίσω των επιθυμιών σου μη πορεύου και από των ορέξεων σου κωλύου. Εάν χορηγήσης τη ψυχή σου ευδοκίαν επιθυμίας, ποιήσει σε επιχάρμα των εχθρών σου. Μη ευφραίνου επί πολλή τρυφή, μηδέ προσδεθής συμβολή αυτής.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. Γ΄, 1-9).

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δε εισιν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες μεγάλα ευεργετηθήσονται · ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας. Οι πεποιθότες επ΄ αυτώ συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΗΝ Ιδιόμελα. Ήχος α΄.

Την εν Αγκύρα της Γαλατίας ιδούσαν το φως της ημέρας, και εν αυτή δι ἀθλήσεως ιδείν αξιωθείσαν, το φέγγος της αφθίτου μακαριότητος, Κλαυδίαν την πάνσεμνον αθληφόρον τιμήσωμεν, ούτω λέγοντες· Ολόφωτε αμνάς του Υψίστου, τοις εκ σκια καθημένοις παθών χαμαιζήλων, ανάτειλον χρυσαυγήν απαθείας ευχαίς σου, και σώσον εκ του σκότους του αιωνίου τας ψυχάς ημών.

Ήχος β΄.

Την εκ νεότητος επιποθήσασαν πιείν νάματα σωτήρια, ρέοντα εν τη Εκκλησία του Κυρίου αφθόνως, και εν λιμνίοις νάμασι το ζην εκμετρήσασαν, Κλαυδίαν, την πάγκαλον Χριστού νύμφην, ανυμνήσωμεν ως νεανίδων σωφρόνων και αμώμων ακροθίνιονη και εν ευλαβεία αυτή είπωμεν· Δος ημίν ευχαίς σου πιείν ύδωρ αφθαρσίας, του μη διψήσαι εις τον αιώνα, καλλιμάρτυς, τοις εν Μετεώροις προσιούσι Ναώ τω πανσέπτω σου, και προσκυνούσιν εν πίστει μορφής σου το έκτυπον.

Ήχος γ΄.

Κυρίου του Θεού ημών τα στίγματα εν σώματι βαστάζουσα, και εν τω Αυτού Σταυρώ εγκαυχωμένη Κλαυδία, μαρτυρίου ηκολούθησας τρίβοις· δεξαμένη ουν θεόθεν της νίκης χρυσοπλόκους στεφάνους, οία παρθένος και μάρτυς αρίστη, χάριν είληφας πρεσβεύειν τω σω Νυμφίω, υπέρ των τιμώντων εν πίστει την σην παγγέραστον άθλησιν.

Ήχος δ΄.

Ασεβεστάτου τυράννου σβέσασα την μανίαν, ύδατι λίμνης της σης αθλήσεως, Χριστωνύμων Γαλατίας χορείας ηύφρανας Κλαυδία, παρθενίας η ενδεδυμένη πάλλευκον ιμάτιον, όθεν το σον μαρτύριον σέβοντες, τας αδιαλείπτους σου ευχάς προς Κύριον εκδεχόμεθα, τον παρέχοντα πάσι λιταίς σου, το μέγα και πλούσιον έλεος.

Δόξα. Ο αυτός.

Φαυλίσασα αλαζονείαν ειδωλόφρονος τυράννου, του εν βυθώ απάτης πεπνιγμένου Κλαυδία, Χριστού το κράτος εμεγάλυνας, και βυθού λίμνης εμέτρησας βάθος, ευψύχω αθλήσει σου, όθεν προς ύψος αρθείσα δόξης αιωνίου, και φωτοειδέσι μαρμαρυγαίς αγλαϊζομένη, μη παύση τον σον Νυμφίον Χριστόν ικετεύουσα, υπέρ ειρήνης του κόσμου και σωτηρίας των ψυχών ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τους δούλους σου...

Εις τον Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α΄. Χαίροις ασκητικών.

Χαίροις, της Γαλατίας βλαστός, Αγκύρας εύχος και περίβλεπτον καύχημα, αμνάδων Χριστού καλλίστη, της παρθενίας λαμπάς, φέγγει μαρτυρίου η φωτίσασα, της κτίσεως πέρατα, καλλιμάρτυς αήττητε, ομολογίας, του πανσέπτου ονόματος, του Νυμφίου σου, Ιησού στόμα πάγχρυσον, όθεν την θείαν μνήμην σου, τιμώντες γηθόμενοι, των ευσεβών αι χορείαι, και μεγαλύνοντες πόνους σου, αθλήσεως ύμνοις, εκδεχόμεθα λιτάς σου, θερμάς προς Ύψιστον.

Στίχ.: Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι.

Χαίροις, η τη δυνάμει Θεού, αποφυγούσα της σαρκός σου ατίμωσιν, Κλαυδία παρθενομάρτυς, υπ ἀναίσχυντου εχθρού, ασελγούς οπλίτου ειδωλόφρονος, και χλαίναν αμόλυντον, της ψυχής σου φυλάξασα, και σώματός σου, του αγνού καλλιπάρθενε, του καλύψαντος, τον πυθμένα πανεύφημε, λίμνης αμνάς

πανάριστε Χριστού. Όθεν μνήμην σου, την σεβασμίαν τιμώντες, θεοπειθείς ικεσίας σου, αιτούμεθα πόθω, καλλινίκων αθληφόρων λαμπάς αείφωτε.

Στ.: Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου και κατηύθυνε τα διαβήματά μου.

Χαίροις, παρθενομάρτυς σεμνή, η επονείδιστον σαρκίου σου γύμνωσιν, αικίας και μαστιγώσεις, δια την πίστιν Χριστού, ευκλεής Κλαυδία, υπομείνασα, και βάθος του ύδατος, εκμετρησασα χαίρουσα, συν ταις συνάθλοις, σαις σεμναίς καρτερόψυχε, νύμφη πάναγνε, του Δεσπότου της κτίσεως· Μάρτυς ακαταγώνιστε, Ναώ νεοδμήτω σου, πανευλαβώς προσιόντες, εν Μετεώροις πληρούμεθα, ισχύος τροπώσαι, τον πτερνίζοντα το γένος, ημών αλάστορα.

Δόξα. Ήχος πλ. δ΄.

Λίθον βαρύτατον εν τω τραχήλω δεξαμένη, ενεβλήθης εις λίμνης πυθμένα Κλαυδία καλλιπάρθενε, η πεποικιλμένη λίθοις πολυτίμοις μαρτυρίου, και αγλαϊσμένη σαπφείροις αριστείας, εν τη άνω πόλει ως νύμφη Χριστού πανάριστος· έχουσα ουν παρρησίαν ως παρθενομάρτυες, μη παύση Χριστού δεομένη υπέρ των τιμώντων, την αεισέβαστον μνήμην σου.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι…

Νυν απολύεις. Το Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ίον εύοσμον, της παρθενίας, και λευκάνθεμον, της αριστείας, ευωδία σων άθλων καθήδυνον, Αγκύρας εύχος τους νυν ευφημούντάς σε, Κλαυδία θεία ευτάκτοις μελίσμασιν, ως περίδοξον τω όντι παρθενομάρτυρα, και σπεύδοντας ενθέρμοις ικεσίαις σου.

Έτερον. Ήχος πλ. α΄. Τον συνάναρχον Λόγον.

Γαλατίας ευάνδρου ευώδες κύμινον, και ευωδέστατον κρίνον, της παρθενίας Χριστώ, εαυτήν ολοσχερώς αφιερώσασαν, και δι ἀγάπησιν Αυτού, εις της λίμνης τον βυθόν, ριφείσαν χερσίν ανόμοις, Κλαυδίαν μέλψωμεν ύμνοις, αυτής πρεσβείας εκδεχόμενοι.

Έτερον. Όμοιον.

Χοϊκής την φυγούσαν σαρκός ατίμωσιν, Χριστού Νυμφίου ισχύϊ, του ποθεινού Ιησού, και εις λίμνης τον βυθόν ριφείσαν μέλψωμεν, πάντες Κλαυδίαν ευλαβή, δι' αγάπην θεϊκήν, βοώντες Αγνούς συντήρει, σους υμνητάς και ατρώτους, των βελεμνών του πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Χαίρε, πύλη Κυρίου η αδιόδευτος· χαίρε, τείχος και σκέπη των προστρεχόντων εις σε· χαίρε, αχείμαστε λιμήν και απειρόγαμε. Η τεκούσα εν σαρκί τον Ποιητήν σου και Θεόν, πρεσβεύουσα μη, ελλίπης υπέρ των ανυμνούντων και προσκυνούντων τον Τόκον σου.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετά την α΄ Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ήχος α΄. Τον τάφον σου Σωτήρ.

Επτάδα θαυμαστήν, Ευφρασίαν Τεκούσαν, Ματρώναν Φαεινήν, Αλεξάνδραν ολβίαν, εν μάχαις αήττητον, Ιουλίαν και άλκιμον, εν τοις σκάμμασιν, Κλαυδίαν πάντες τιμώμεν, εν μελίσμασι, κοινοίς και πάνσεπτον μνήμην, αυτών εορτάζομεν.

Δόξα. Το αυτό. Και νυν. Θεοτοκίον.

Ανόθευτον ημών, την Ορθόδοξον πίστιν, συντήρει αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, διώκουσα τάχιστα, αξυμίτας κακόφρονας, και συντάγματα, αιρετικών και βλασφήμων, προστασίας σου, αδιαλείπτου τη ράβδω, πανύμνητε Δέσποινα.

Μετά την β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ήχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Κλαυδία πανεύφημε, νύμφη Χριστού του Θεού, Αγκύρας εκβλάστημα, και παρθενίας εικών, διήνυσας χαίρουσα, δρόμον του μαρτυρίου, και απείληφας στέφος, δόξης της αιωνίου, εκ χειρών σου Νυμφίου, του νέμοντος ευχαίς σου ημίν, άμετρον έλεος.

Δόξα. Το αυτό. Και νυν. Θεοτοκίον.

Πανύμνητε Δέσποινα, Μήτερ Χριστού του Θεού, χαράς ώσπερ πρόξενον, βροτείου γένους ημών, αεί μεγαλύνομεν, πλήθός σου θαυμασίων, και πιστώς σοι βοώμεν· Σκέπε και περιφρούρει, υμνηπόλων σου δήμον, και τήρει της μανίας ημάς, πλάνου απήμονας.

Μετά τον Πολυέλεον Κάθισμα. Ήχος γ΄. Την ωραιότητα.

Στρουθόν ταχύπτερον, Χριστού και πάναγνον, εγκωμιάσωμεν πιστοί γηθόμενοι, τον κελαδούντα μελιχρώς ανδρείαν και παρθενίαν, όρνιν καλλικέλαδον ψυχικής γενναιότητος, και της αγαπήσεως του Χριστού στόμα εύλαλον, βοώντες εκ μυχίων καρδίας· Χαίρε Κλαυδία καλλιμάρτυς.

Δόξα. Το αυτό. Και νυν. Θεοτοκίον.

Την σκοτισθείσάν μου, ψυχήν καταύγασον, φωτί της χάριτος, του θείου Τόκου σου, αγνή Παρθένε Μαριάμ, ελπίς των απηλπισμένων, και αχλύν απέλασον, των απείρων πταισμάτων μου. Όπως εύρω έλεος, εν τη ώρα της Κρίσεως, και πόθω ασιγήτως βοώ σοι· Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Το α΄ Αντίφωνον του δ’ ήχου.

Προκείμενον: Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι.

Στ.: Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου και κατηύθυνε τα διαβήματά μου.

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον (Κεω. ε΄ 2434):

Τω καιρώ εκείνω, ηκολούθει τω Ιησού όχλος πολύς, και συνέθλιβον αυτόν... Ζήτει τη Δευτέρα της ΙΕ Εβδομάδος Ματθαίου.

Ο Ν Ψαλμός.

Δόξα: Ταις της Αθληφόρου πρεσβείαις, Ελεήμον...

Και νυν: Τάις της Θεοτόκου πρεσβείαις, Ελεήμον ...

Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β΄. Στ.: Ελεήμον, ελέησόν με, ο Θεός...

Δεύτε πιστοί προσελθόντες εν τω νεοδμήτω Ναώ, της καλλιμάρτυρος Κλαυδίας, τω περικοσμούντι την Μάνδραν Στεφάνου του Πρωτομάρτυρος, ευλαβώς ασπασώμεθα την σεπτήν αυτής εικόνα, και εν κατανύξει βοήσωμεν· Μετεώρων νέος πέλεις φύλαξ και πρόμαχος, ει και πάλαι ήθλησας εν Γαλατία, και πάντων ημών ταχινή αρωγός και ακέστωρ, των τιμώντων εν ύμνοις την αεισέβαστον μνήμην σου.

Είτα ο Κανών της Αθληφόρου, ου η ακροστιχίς: «Κλαυδίας παρθενομάρτυρος εγκώμιον. Χ.»

Ωδή α΄. Ήχος δ΄. Ανοίξω το στόμα μου.

Κλαυδία περίδοξε νύμφη Χριστού, καλλιπάρθενε, Αγκύρας καλλώπισμα, την Εκκλησίαν Χριστού κατελάμπρυνας αγνείας λαμπηδόσι και σης εναθλήσεως θείοις πυρσεύμασι.

Λαμπρύνεις τα σύμπαντα τη θεαρέστω ενστάσει σου, Χριστού του Παντάνακτος ωραιότατη αμνάς, και σκοτόμαιναν ελαύνεις των ειδώλων, Κλαυδία πανεύφημε, φέγγει των άθλων σου.

Αγκύρας τον τύραννον, τον δυσεβέστατον ήσχυνας ψυχής ευτολμία σου και πόνοις αθλητικοίς, καλλιπάρθενε Κλαυδία, και Νυμφίω τω σω ευηρέστησας τέλει ενδόξω σου.

Θεοτοκίον.

Υπέραγνε Δέσποινα, ημάς αεί εποπτεύουσα, ευκλείας εξ ύψους σου μη διαλίπης αγνή, τους γεραίροντας πληθύν σων θαυμασίων και Τόκον δοξάζοντάς σου τον σεβάσμιον.

Ωδή γ΄. Τους σους υμνολόγους.

Δοξάζομεν άθλησιν, Κλαυδία, την σην θαυμαστήν, δι ἧς λαμπρούς στεφάνους νίκης είληφας αφθίτου ωραιότητος και ύμνοις καταστέφομεν την πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Ισχύν ειληφυία ουρανόθεν ετήρησας άσπιλον σαρκός αγνότητα και ήνυσας ευτόλμως της αθλήσεως, Κλαυδία καλλιπάρθενε, το γενναιότατον στάδιον.

Αιμάτων τιμίων σου ρανίσιν επέχρωσας πάλλευκον στολήν, Κλαυδία, της καρδίας σου της καθαράς, ην φέρουσα εισήλθες εις τα δώματα των ουρανών τα υπερφώτα.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα τεκούσα των απάντων θανάτου εδίωξας αχλύν και ήμαρ εξανέτειλας αφράστου ωραιότητος, ψυχών ελαύνον ζόφωσιν των σε υμνούντων, Μητρόθεε.

Κάθισμα. Ήχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεία χάριτι, την σην αγνείαν, διεφύλαξας και αναισχύντους, στρατιώτας ατιμάσαι σε θέλοντας, Κλαυδία Μάρτυς περίδοξε ήσχυνας, και ενεβλήθης εις βάθος απύθμενον, λίμνης χαίρουσα εξ ου σε Χριστός εξήγαγεν, ο στέφει αφθαρσίας καταστέψας σε.

Δόξα. Το αυτό. Και νυν. Θεοτοκίον.

Καθαγίασον ημών τα έργα, και κατεύθυνον προς μετανοίας, ατραπούς τους σε αεί μακαρίζοντας, ευλογημένη Παρθένε Παντάνασσα, ως απλανής ευσεβούντων ιθύντειρα, ίνα πάντοτε

τιμώντές σε ύμνοις πρέπουσι, δοξάζωμεν Υιόν σου τον Θεάνθρωπον.

Ωδή δ΄. Ο καθήμενος εν δόξη.

Παρθενίας κοσμιότης, των παρθένων εκόσμησαν, χείρες σην εικόνα, την διακοσμούσαν σον Τέμενος, εν Μετεώροις Κλαυδία θεοτίμητε, το νεόδμητον, προς ευσεβών αγαλλίασιν.

Αγιάσασα της λίμνης, ση αθλήσει τα ύδατα, συν Αγίων δήμοις, επαγαλλη νυν εν τοις δώμασι, των ουρανών και Αγγέλων τοις συστήμασι, Μάρτυς πάνσεμνε, Κλαυδία, πίστεως σέμνωμα.

Ραντισμώ των προσευχών σου προς τον εύπλαγχνον Κύριον μοναστρίας πάσας, πάνσεπτε Κλαυδία, αγίασον Μονής ενδόξου Στεφάνου Πρωτομάρτυρος, ης διάκοσμος Ναός υπάρχει ο θείός σου.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, των παγίδων του δεινού πολεμήτορος, Κεχαριτωμένη, ρύσαι τους αεί σε γεραίροντας, και καταφεύγοντας πίστει τη ση χάριτι, εν τοις κλύδωσι, και αλγειναίς περιστάσεσι.

Ωδή ε΄. Εξέστη τα σύμπαντα.

Εόρτιον σύναξιν, επιτελούντες σήμερον, μνήμην σου τιμώμεν την αγίαν, Κλαυδία Μάρτυς, παρθένων εύχος λαμπρόν και κλέος σεμνών αθλητριών, συν αυτή συνάθλων σου της εξάδος, αοίδιμε.

Νεάνις πανένδοξε, Κλαυδία, τάχος έδραμες εις οσμήν του μύρου σου Νυμφίου, του κενωθέντος εν τη αγνή σου ψυχή, πελούση μυράλειπτρον τερπνόν, θείας αγαπήσεως και αμέμπτου βιώσεως.

Ο Μάρτυς Θεόδοτος ηλίευσε σον σκήνωμα εξ υδάτων λίμνης και εντίμως αυτό, Κλαυδία, παρθενομάρτυς στερρά, εκήδευσε και πανευλαβώς έθαψε συνάθλων σου γυναικών συν σκηνώμασι.

Θεοτοκίον.

Μη παύση τον Τόκον σου ιλεουμένη, Δέσποινα, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, ημίν διδόναι χαράν και αμφω ισχύν πατήσαι το φρύαγμα εχθρού, του αεί πτερνίζοντος των μερόπων το φύραμα.

Ωδή στ΄. Την θείαν ταύτην.

Αμνάς Χριστού καλλιπάρθενε, Κλαυδία Γαλατίας ωράϊσμα, θράσος επάτησας, αιμοδιψούς ειδωλόφρονος τυράννου, απηνώς σε του αποκτείναντος.

Ρευστών Κλαυδία υπέρτερε, εις ρεύμα απεπνίγης υδάτινον λίμνης και μέτοχος χαράς αρρεύστου εν δώμασι των ουρανών εγένου, Μάρτυς πανάριστε.

Τυράννου άφρονος άθλοις σου επάτησας οφρύν και προέκρινας υπέρ Νυμφίου σου θανείν, Κλαυδία, του δείξαντος φρονίμων σε παρθένων πυρσόν αείφωτον.

Θεοτοκίον.

Υμνείν ου παύομεν, Δέσποινα, το πλήθος των απείρων θαυμάτων σου, Θεογεννήτρια, και αρωγήν την ετοίμην σου, ήνπερ δεικνύεις πάσι σε μακαρίζουσι.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ΄. Τη Υπερμάχω.

Χριστού αμνάδα την αρίστην και πανεύφημον, ως Γαλατίας σεμνολόγημα και κλέϊσμα, παρθενίας και αθλήσεως

στερροψύχου, ευφημήσωμεν Κλαυδίαν χριστοφίλητον, εκμετρήσασαν βυθόν της λίμνης κράζοντες, ύμνοις πρέπουσι· Χαίροις, Μάρτυς υπέραγνε.

Ο Οίκος.

Άγαλμα παρθενίας, και αθλήσεως πάντες, Κλαυδίαν καλλονήν της Αγκύρας, την βληθείσαν δια του Χριστού, την αγάπην λίμνης εις βυθόν μέλψωμεν, και δεξαμένην κότινον, ευκλείας ουρανών βοώντες·

Χαίρε, το μέλαθρον της αγνείας·
χαίρε, το έσοπτρον της ανδρείας.
Χαίρε, των αμνάδων Χριστού εγκαλλώπισμα·
χαίρε, παναλκίμων Μαρτύρων ωράϊσμα.
Χαίρε, στύλος γενναιότητος και αμέμπτου αγωγής·
χαίρε, φάρος τηλαυγέστατος αρετής μοναδικής.
Χαίρε, ότι παρθένων ακρέμων ανεδείχθης·
χαίρε, ότι Μαρτύρων λαμπηδών ανεφάνης.
Χαίρε, λαμπάς συνέσεως πάμφωτος·
χαίρε, ψεκάς Χριστού αγαπήσεως.
Χαίρε, στερρών γυναικών κοσμιότης·
χαίρε, χορών Χριστωνύμων φαιδρότης.

Χαίροις, Μάρτυς υπέραγνε.

Συναξάριον.

Τη ιη’ του αυτού μηνός, μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Πέτρου, Διονυσίου, Χριστίνης παρθένου, Ανδρέου, Παύλου, Βενεδίμου, Παυλίνου, και Ηρακλείου.

Στίχοι:

Σεπτοί Αθληταί υπέρ σεπτής Τριάδος, υπέρ το ζην είοντο θανείν εμφρόνως.

Ωδή ζ΄. Ουκ ελάτρευσαν.

Ρώμην άλκιμον δεικνύσα ωμολογησας προ ειδωλοφρονος τυράννου κλήσιν Χριστού, Κλαυδία, την πάνσεπτον και καθυπέμεινας κολαστήρια και της σαρκός σου γύμνωσιν, αγλαή παρθενομάρτυς.

Ο Θεόδοτος ο ένθεος ηλίευσε σον θείον σκήνωμα, το εμλβηθέν εις βυθόν της λίμνης και άσμενως ενεταφίασε τούτο άσματα προσάγων σοι εγκώμια και θυμίαμα, Κλαυδία.

Σου το σκήνωμα, εκ τάφου ανεκόμισεν ο ασεβέστατος, Κλαυδία, διοικητής, Αγκύρας, της πόλεως, εν η ενήθλησας, και παρέδωκεν εις βρέμον πυρ την μνήμην σου θέλων, Μάρτυς, αφανίσαι.

Θεοτοκίον.

Ευσυμπάθητε Θεογεννήτορ Δέσποινα, ημίν κατάπεμψον ελέη σου του Υιού πλουσίως και βράβευσον τοις ανυμνούσί σε άμφω δύναμιν και σθένος του αλάστορος καταστρέψαι τας παγίδας.

Ωδή η΄. Παίδας ευαγείς.

Γύμνωσιν σαρκίου απαλού σου, Κλαυδία, παρθένων λύχνε, καθυπέμεινας και εις βάθος άμετρον λίμνης σην απόρριψιν, δι ἧς εις δυσθεώρητον ύψος κατήντησας ευκλείας ουρανών, ένθα δήμοι των Αγίων πάντων δοξάζουσι τον Κτίστην.

Κήπων σε ηξίωσε παντέρπνων, Κλαυδία, ο σος Νυμφίος ο ουράνιος, εύοσμον κιννάμωμον, αρετης, συνέσεως, ανδρείας, γενναιότητος, και αγαπήσεως, και λείριον ηδύ παρθενίας, το εν τη Αγκύρα, ανθήσαν Γαλατίας.

Ως παρθενομάρτυρα γενναίαν, Κλαυδία, σε μεγαλύνοντες αείποτε την καλώς αθλήσασαν συν χορώ συνάθλων σου παρθένων εκδεχόμεθα τας ικεσίας σου, προς Κύριον, Νυμφίον σου θείον, ίνα τας παγίδας πατήσωμεν του πλάνου.

Θεοτοκίον.

Μέμνησο ημών μακαριζόντων ως κλέϊσμα παρθενίας σε περίβλεπτον και αγνείας σέμνωμα, Μήτερ ευσυμπάθητε Θεού Υψίστου, άχραντε, και μελωδούντων σε ως πάντων ταχινήν προστασίαν, αρωγήν και σκέπην εν ζάλαις ταις του βίου.

Ωδή θ΄. Άπας γηγενής.

Ίασπις τερπνού αρωματος πέλουσα, Κλαυδία πάνσεμνε, άπαντας καθήδυνας, Αγκύρας δήμους, ιδόντας σθένος σου, το ψυχικόν και είλκυσας, προς την σωτήριον, του Υψίστου, πίστιν τους τα είδωλα τα αναίσθητα, οίμοι, λατρεύοντας.

Όμβρισον ημίν, Κλαυδία, δεήσεσι, ταις σαις προς Κύριον, υετόν συνέσεως, και σωφροσύνης, τοις προσπελάζουσι, Μόνη του Πρωτομάρτυρος, Στεφάνου έκτυπον, προσκυνήσαι, της σεπτής εικόνος σου, εν Ναώ φερωνύμω σης χάριτος.

Νύκτα των παθών ημών αποδίωξον των ανυμνούντων σε και προς την απάθειαν, Κλαυδία Μάρτυς, ημάς οδήγησον τους ύμνοις καταστέφοντας την σην ενάθλησιν και τιμώντας μνήμην σου την πάνσεπτον και λαμπράν μελιχροίς μελωδήμασι.

Θεοτοκίον.

Χαίρε, των πιστών θερμόν καταφύγιον, Θεογεννήτρια, χαίρε, ολετήριον ημών των πόνων, δεινών και θλίψεων και πάντων, χαίρε, στήριγμα αδιασάλευτον κλονουμένων και στενόντων πάντοτε Χριστωνύμων, αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Κλαυδίαν ευφημήσωμεν, κλυτήν παρθενομάρτυρα, την εν Αγκύρας τη λίμνη, χερσίν απίστων βληθείσαν, και εκβληθείσαν χαίρουσαν, εις ύψος δυσαντίβλεπτον, ευκλείας της εν δώμασι, των ουρανών υπερφώτοις, ψαλμοίς και ύμνοις ευτάκτοις.

Θεοτοκίον.

Παρθένων αγαλλίαμα, σεμνή Θεογεννήτρια, αγνούς σους δούλους συντήρει, εν πειρασμοίς καθ έκάστην, και λογισμοίς και πάθεσι, φευ τρυχομένους Δέσποινα, ημίν δεικνύσα πάμφωτον, οδόν αγνή ευπειθείας, την όντως σωτηριώδη.

Εις τους Αίνους. Ήχος πλ. δ΄. Ω του παραδόξου θαύματος.

Νύμφη, του Χριστού πανάσπιλε, Κλαυδία Μάρτυς στερρά, Γαλατίας, εκβλάστημα, η εκ της νεότητος, Ιησούν αγαπήσασα, και τον σον βίον, αφιερώσασα, Αυτώ και δούσα, ψυχής ικμάδα σου, όλην πανεύφημε, τω σεπτώ Νυμφίω σου εν ουρανοίς, αληθώς δεδόξασαι, σεμνή αθλήτρια.

Δεύτε, φιλεόρτων σύστημα, σεπτόν Μαρτύρων χορόν, γυναικών ευφημήσωμεν, εν Αγκύρα δόλιχον, μαρτυρίου βαδίσαντα, εν κατανύξει, ψυχής κραυγάζοντες· Κλαυδία χαίρε, συν ταις συνάθλοις σου, μεθ' ων εις δώματα, χαίρεις τα υπέρφωτα, των ουρανών, και Χριστού το πρόσωπον, οράς το άρρητον.

Χαίρε, παρθενίας σκήνωμα, Κλαυδία θεοειδές, η φυγούσα τη χάριτι, του Θεού ατίμωσιν, του πανάγνου σαρκίου σου, ίνα ως προίκα, αυτό ασύλητον, σω προσενέγκης, Νυμφίω πάγκαλε, σε τω δοξάσαντι, και αφθάρτω στέψαντι εν ουρανοίς, στέφει ως αμόλυντον, παρθενομάρτυρα.

Μνήμην, την σεπτήν σου σήμερον, άγει Κλαυδία Μονή, Μετεώρων η πάνσεπτος, θείου Πρωτομάρτυρος, καλλιμάρτυς αήττητε, σεπτού Στεφάνου εν νεοδμήτω σου, Ναώ και πόθω, και πίστει κράζει σοι· Πρέσβευε Κτίσαντι, αναπαύσαι πάγκαλε μοναζουσών, τας ψυχάς εν δώμασιν, αιδιότητος.

Δόξα. Ήχος πλ. α΄.

Την υπομείνασαν εν Αγκύρα τη αυτής πατρίδι, εμπαιγμούς και ονείδη και μάστιγας και σαρκός γύμνωσιν, δια την του Κυρίου

αγάπην ευφημήσωμεν σήμερον, Κλαυδίαν την παρθενομάρτυρα ούτω λέγοντες· Η εμβληθείσα εις λίμνης πυθμένα, και εκβληθείσα εις ζωήν την εν ουρανοίς ατελεύτητον, μη παύση δεομένη του ποθεινού σου Νυμφίου, υπέρ ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, και σωτηρίας των ψυχών ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε...

Δοξολογία μεγάλη και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τα Τυπικά, οι Μακαρισμοί, και εκ του Κανόνος της Αθληφόρου η γ καὶ η στ ᾠδή.

Απόστολος της Αγίας Βαρβάρας (Γαλ.γ 23- δ 5).

Ευαγγέλιον των Δέκα Παρθένων, όπερ ζήτει τω Σαββάτω του Ματθαίου (Κεφ. κε 1-13).

Κοινωνικόν: Εις μνημόσυνον αιώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Εύτολμε παρθένε εν απαλώ, κρύπτουσα σαρκίω, όντως φρόνημα ανδρικόν, ήθλησας Κλαυδία, στερρώς και λίμνης βάθος, δια Χριστού αγάπην, Μάρτυς, εμέτρησας.

Δίστιχον.

Χαίρε, Κλαυδία, ψάλλει σοι Χαραλάμπης
συν παρθένοις Μονής Αγίου Στεφάνου.

A
Ω